

PĚKNÁ VYHLÍDKA

3/2017

MĚSÍČNÍK SBORU ADVENTISTŮ 7. DNE V SOKOLOVĚ, KRASLICKÉ 494

Bohuslav Zámečník: Nelze žít ze vzpomínek

Oblíbeného a veselého Sokolováka Bohuslava Zámečníka jen málokdo nezná, a to jak v Sokolově, tak v církvi adventistů. To jsou totiž dvě místa, kde prožil většinu svého života. Pouze dvacet pět let ze svých současných šedesáti osmi nebydlel v Sokolově a pouze jeden rok hned

po narození byl vychováván v neadventistické rodině. Maminka Charlotte, známá sokolovská porodní asistentka, vstoupila do církve v době, kdy Bohuslavovi byl jeden rok. Tatínek Bohuslav, strojní topič, se do církve přidal o tři

roky později. Svatbu měli ve stejném roce, kdy se Bohouš narodil. Možná to vypadá, že nejdřív byla svatba a pak se narodil Bohouš, ale bylo to přesně opačně. V červnu roku 1948 se narodil Bohuslav Schimmer Zámečník a

v listopadu byl na faře legalizován sňatek jeho rodičů. Důvodem bylo čekání na potvrzení z Německa, že první manžel jeho maminky padl ve válce v Itálii jako řadový voják Wehrmachtu. Členem církve adventistů se Bohouš stal společně se svojí manželkou v roce 1966. Bohuslav nezůstal svému příjmení nic moc dlužný. Nestal se sice zámečníkem, ale vybral si jiné profese - instalatéra a později i elektrikáře. Při dálkovém studiu teologického semináře církve se stal v roce 1986 kazatelem církve adventistů.

S manželkou Alenou mají dvě děti. Starší dceru Gabrielu, která po úspěšném absolvování střední zdravotnické školy v Plzni pracuje již více jak třicet let v sokolovské nemocnici v laboratoři na patologickém oddělení, nyní jako vrchní laborantka, a syna Libora, absolventa studijního oboru všeobecné lékařství 1. LF Univerzity Karlovy v Praze. Specializuje se na urologii, andrologii a sexuologii. Ve všech specializacích má evropské atestace a v současné době je primářem Urologické kliniky 1. LF UK a zástupcem přednosty pro lékařskou péči. Kromě dětí mají radost z vnuček Štěpánky, Agátky a již také pravnučka Fredíka.

Bohouši, tvoje maminka byla Němka a oba rodiče věřící, to musela být v padesátých letech 20. století v Sokolově silná káva. Jak jsi to přežil?

Nebylo to jednoduché. Zažívali jsme posměch, ponižování, hlavně ve škole od dětí z komunistických rodin, které dostávaly každodenní školení, jak nás těch „bláznivín“ zbavit. Pro lidi jsme byli Germáni, protože bratři měli příjmení Lippert po svém otci, maminka neuměla čistě česky mluvit a navíc „náboženští fanatici“. Smutné pro mě

bylo, když se do takového chování zapojili i někteří učitelé. A kde jinde než ve třídě před spolužáky.

Tvoje maminka se znovu provdala za Bohuslava Zámečnicka. Odkud byl?

Přijel do pohraničí z jižních Čech po válce na doly. Jako strojní topič (celou válku jezdil jako topič na lokomotivě) dostal místo na dole Libík, kde topil na parním bagru. Byl vyučený kovář a podkovář, měl topičské zkoušky a dělal také zámečnickou práci. Pracoval ve svých oborech na dolech, později ve stavebnictví. Kromě mě se jim ještě narodila moje sestra Hana, která bydlí v Chodově u Karlových Varů. Nejstarší bratr Petr zemřel jako velmi mladý v roce 1960 a bratr Karel bydlí od roku 1980 v Německu. Karel je pro mne celý život velkým vzorem. Pro jeho rozvahu, šikovnost, nestrannost a smysl pro porozumění potřeb druhých.

Kam jsi chodil do školy?

Prvních šest tříd jsem chodil na „centrátku“ a v roce 1961 jsem byl v rámci reorganizace městských obvodů přeřazen na tzv. Chebskou, dnešní živnostenská. Po základní škole jsem se zařadil mezi většinu dětí z adventistických rodin, které si mohly o studiu

na střední škole nechat jen zdát. Z důvodů „nespolehlivosti“ rodičů se předpokládalo, že po případném dostudování střední školy by nebylo uplatnění pro člověka, který by měl zastávat místo nějakého zodpovědného kádra. Ani v učebních oborech nebyl velký výběr. Všichni tři bratři jsme se vyučili u Okresního stavebního podniku (OSP) v Sokolově. Petr – lakýrník a malíř písma, Karel – truhlář, já – instalatér. Po vyučení jsem pracoval u OSP v Sokolově, po pětiměsíční vojenské službě v Českých Budějovicích jsem se vrátil, po nějakém čase přešel ke Statkům a lesům a po dvou letech nastoupil u sokolovských dolů. Patnáct let jsem pracoval na Generálním ředitelství Hnědouhelných dolů a briketáren.

Kdy ses rozhodl pro kazatelskou práci?

Od roku 1985 jsem se stal zaměstnancem církve adventistů. Pracoval jsem jako správce a pomocný kazatel ve sboru Praha Smíchov a zároveň jsem dálkově studoval teologický seminář církve. Společensví adventistů mi bylo blízké, chodil jsem do něj od svých dětských let s rodiči. Maminka byla pokřtěná německým kazatelem žijícím v Čechách, bratrem Knoblochem, když mi

byl asi rok. O tři roky později vstoupil křtem do církve také otec. V tehdejší době bylo ve sboru obvyklé, že po ukončení dětské sobotní školky, ve čtrnácti letech, se přecházelo k vyučování a přípravě na křest. K údivu mno-

ložení jsem byl dva roky v Plzni sám. V roce 1991 jsem byl oddělen pro plnou kazatelskou práci a v roce 1992 jsem byl přeložen do Prahy. Měl jsem na starost sbory ve Strašnicích, Libni a ve Vlašimi. V roce 1995 jsem byl zvolen hospo-

a dokonce jsem netušil, že se v církvi mohou nacházet. Přinesla mi ale ujištění, že církev je společenství hříšných, klesajících lidí, a přesto je středem zájmu našeho Pána Ježíše Krista. Přinesla mi ujištění, že sebelepší administrativa

Vpravo Bohouš s Jožkou Bajuszem, za Bohoušem vyčuhují dole jeho děti - Gábina a Libor, také je na fotce Bohoušův táta a manželka Alena

hých jsem poprvé odmítnul a podruhé také. Až když začala do sboru chodit moje budoucí manželka Alena, nechali jsme se spolu 23. 6. 1966 pokřtít. Rozhodnutí bylo společné, ale myslím, že to opravdové, ten prožitek s Bohem, u mě přišel o něco později. V roce 1988 jsem nastoupil na své první kazatelské místo v Plzni, kde jsme dva roky pracovali společně s bratrem Jožkou Bajuszem. Po jeho pře-

děm Českého sdružení CASD a po čtyřech letech v roce 1999 jeho předsedou. Po skončení volebního období jsem byl v roce 2003 přeložen jako kazatel do sboru Turnov, kde jsem ještě sloužil sborům Železný Brod a Jičín.

Změnil se tvůj vztah k církvi, když jsi ji poznal z pozice vedoucího pracovníka?

Práce v administrativě církve mi přinesla starosti, které jsem neznal

nevyřeší problémy lidí. Pokud si lidé uvědomí, proč tady jsou a co je od nich žádáno, myslím, že ani žádná administrativa nemusí být.

Po téměř 26 letech ses vrátil do Sokolova. Jaký byl ten návrat?

Říká se, že dvakrát nevstoupíš do stejné řeky. A to je pravda. Ve sboru se zpívaly písničky, které jsem znal, četlo se z Bible, kterou jsem znal, seděl jsem na židličkách, které jsem znal,

poznal jsem pár lidí, které jsem neznal, žádné obrovské překvapení z návratu domů se tedy nekonalo. Přišel jsem do prostředí, ve kterém jakoby se zastavil čas. Asi se už po takové době odloučení vytrácí kořeny. Jak ve vztahu k městu, lidem i sboru. Myslím si, že nejde žít ze vzpomínek, z toho, jaké to bylo. Možná jsem zklamal ty, kteří mě znali a kteří čekali toho věčného vtipálka. Uvědomil jsem si však, že je potřeba žít v současnosti, dívat se kolem sebe, pomáhat si.

Přesto – zkus zavzpomínat na bohoslužby z tvého dětství či mládí.

Jako dítě si pamatuji zákaz činnosti církve adventistů, který byl v letech 1952 až 1956. Bohoslužby probíhaly tajně po domácích tech. Pro nás děti to bylo vždycky dobrodružství. Sbor Karlovy Vary byl naším domovským sborem. V Sokolově ani v Chebu sbory nebyly. Ve Varech byly dvě skupiny, jedna v Ostrově, jedna v Sokolově a jedna v Chebu. Vždycky jsme se domlouvali, kde příští sobotu bude shromáždění. V Sokolově se kázalo v němčině s překladem. Scházeli se u nás německy mluvící. Pokud bylo setkání ve Varech, bývalo u kaza-

tele Rašky. Kolikrát jsme se museli rozprchnout, protože chodili na kontroly příslušníci StB. V létě a hezkých měsících jsme mívali bohoslužby v přírodě. Nikdo nás většinou nerušil. Po povolení činnosti církve jsme museli žádat různé církve o možnost pronájmu, pronajmutí modlitebny. Často to dostaly církve příkazem od okresního nebo krajského církevního tajemníka. Činnost byla povolena, ale silně kontrolována. Naše modlitebny byly zabaveny, včetně movitého majetku. Také jiné církve utrpěly ztráty, ale modlitebny jim byly ponechány. Tak jsme většinou našli „domov“ u Českobratrské církve evangelické, Církve bratrské, Československé církve husitské, metodistů. Bohoslužby měly svůj řád. Dopoledne sobotní škola (studium Bible), opakování starého a probírání nového tématu, který byl předem dán. Přestávka bývala velmi krátká a druhá část sestávala po zahájení a modlitbě ze sborové písně a kázání. Kázání bývalo 40 až 45 minut. Také se četly misijní zprávy a zprávy sobotní školy. Odpoledne patřilo mládeži, která na každou sobotu připravovala program a každý, kdo jen trochu něco uměl, se zapojoval. Protože

státní správa hlídala i to, zda se nenavštěvují církve navzájem, zůstávali jsme v jakémsi ghetu. Bývalo zdůrazňováno: „Máte náboženskou svobodu, máte se kde scházet, tak se můžete nábožensky vyžívat.“ Přes všechna negativa tehdejší doby ve mně zůstala pozitiva vzájemného sdílení, určité soudržnosti a vnímání autorit v tom dobrém slova smyslu.

Proč ses rozhodl stát se kaplanem ve věznici?

V době listopadových událostí v roce 1989 jsem působil v Plzni. Bydleli jsme asi 300 metrů od věznice Plzeň – Bory. Po amnestii byl náš církevní dům první zastávkou propuštěných vězňů. Po poradě duchovních v Plzni jsme začali do věznice docházet. Pravidelně to bylo v roce 1991 a od té doby docházím do věznic dodnes. Kaplanem jsem byl ve věznici Valdice, nedaleko Turnova, kde jsem bydlel. Nyní hlavně navštěvuji Ludvíka Zámečnicka ve vězení v Horním Slavkově a stále jsem dobrovolníkem Vězeňské duchovenské péče.

Co tě vedlo k tomu, že jsi souhlasil, aby se doživotně odsouzený vězeň Ludvík jmenoval jako ty?

Bylo to jeho rozhodnutí

a já jsem mu dal svobodu. V žádném případě to mě nebo moji rodinu neohrožuje. Zámečníků je mnoho, dokonce někteří si zakládají živnosti. Zrovna tak se mohl jmenovat Havel, Klaus, Zeman nebo nějak jinak.

Bohouši, ve tvém životě se staly i věci, které ti radost nepřinesly. Jak jsi dokázal je všechny unést?

Každý má v mládí své představy o životě. I já jsem je měl. Ale když bych měl říct pravdu, všechno je úplně jinak. Mnoho věcí jsem si zapříčinil sám, ale protože jsem člověk, který v životě počítá s Bohem a věří mu, vím,

že mnoho věcí zařídil On, a to pro moje dobro. Přesto, že jsem musel kolikrát projít různými zkouškami. Při zpětném hodnocení musím uplatnit slova Bible „bylo mi to k dobrému, že jsem pobyl v trápení“. Dokud jsem byl plný elánu a dával jsem všechno do práce pro Boha, nevnímal jsem tolik bolesti a starosti, protože se to netýkalo mě, nebo někoho z mých blízkých. Jako kazatel, pastor jsem po-

těšoval lidi, kteří onemocněli různými těžkými nemocemi, seděl jsem u těch, kteří umírali a opouštěli své rodiny, poslouchal jsem ty, kterým se změnil život nemocí, úrazem nebo psychickým otřesem. Snažil jsem se pochopit a potěšit ty, kteří umírali na rakovinu. Četl jsem jim biblické texty a vyprávěl

zajištěné pracovní místo, prožili jsme s manželkou zvláštní chvíli. Dostala plný invalidní důchod, její život se otočil o sto osmdesát stupňů, řekl jsem, že skončím a budu se o ni starat. Po modlitbách jsem od ní slyšel, abych nekončil, že je to moje práce, kterou jsem si sám nevybral. Pokračoval jsem

dál. Potom začaly přicházet nemoci. Problémy s páteří, cukrovka, a když jsem odešel do důchodu, byla mi diagnostikována rakovina. Bylo to o to silnější, že jsem to slyšel z úst mého syna.

A teprve

příběhy jiných. Modlil se za jejich uzdravení. Dával jsem sobě i Bohu otázky. A myslel si, že se mi všechno ujasní. Až do doby, než jsem začal všechno to, co jsem řekl, zažívat na vlastní kůži. Smrt rodičů, vážné psychické onemocnění manželky, problémy našich dětí, zdravotního i jiného rázu, starosti vedoucího pracovníka a řešení osobních situací. Když jsem byl rozhodnutý, že ukončím kazatelskou práci, měl jsem

ted' jsem pochopil, co jsem vlastně říkal těm, kteří na tom byli stejně jako já. Zjistil jsem, že nepotřebovali slyšet má slova. Nepotřebovali ujišťovat, že je má Bůh rád. Z větších části to byli lidé, kteří s Bohem celý život počítali. Potřebovali vzít za ruku a cítit, že jim někdo rozumí. Tak jako já, když jsem se tu zprávu dozvěděl. Měl jsem otázky, ale věřil jsem Bohu. Přesto by bylo milé, kdyby se mnou někdo jen seděl. 5

Nepochyboval jsem o Boží velikosti, o to víc jsem si uvědomoval svou maličkost. Prodělal jsem operaci a díky Bohu žiju. Po pěti letech jsem prodělal operaci páteře. Téměř jsem přestal chodit a díky Bohu chodím. Nic už není takové, jako bývalo. Ale žiju. Mou jedinou otázkou je, co se mnou ještě Pán zamýšlí? Jakou má pro mě ještě práci? Už se neptám, proč já a ten druhý ne, už nehledám příčiny toho, proč se moje děti zachovaly jinak, než jsem si myslel. Proč mají jiné životy, než jsem si představoval. Už dávno nehodnotím chování a rozhodování druhých, natož abych to soudil. Dokud jsem nepoznal, co je rakovina, nechápal jsem to. Dokud jsem neprodělal operaci páteře, nechápal jsem to. Dokud jsem neprodělal operaci páteře, nechápal jsem to. Dokud jsem nebyl předsedou, nechápal jsem mnohá rozhodnutí a postupy shora. Proto asi nejsem takový radikální křesťan, že bych měl ve všem za každou cenu jasno. Pochopil jsem, že v mnoha případech je láska nad zákonem a soud je Boží.

Kdy ti zemřeli rodiče?

Maminka byla ročník 1920 a zemřela začátkem roku 2000, v nedožitých osmdesáti letech. Otec byl ročník 1918 a zemřel 15. 10. 1988,

v den, kdy se otevírala nová karlovarská modlitebna. Moc se na to těšil, ale už se nedočkal. Nedožil se ani sedmdesáti let.

Vím, že jsi rád jezdil s dětmi na tábory. Jsou dneska děti jiné, než byly dříve?

S dětmi jsem jezdil skoro dvacet let jako pomocník, zástupce vedoucího, vedoucí, zásobovač i kuchař. Myslím si, že děti jsou děti. To, že jsou dneska jiné, není jejich chyba. Ale chyba rodičů a učitelů ve školách. Priority jsou úplně jinak nastavené než před pětadvaceti lety. Dneska se upřednostňuje individualismus. Děti si neumí pomáhat. Na táborech jsme je záměrně dávali do jednoho družstva velké i malé, aby se naučily pomáhat jeden druhému. Je mnoho věcí, na které se v životě zapomíná. A možná i přizpůsobování se dobovým trendům není to nejlepší. Poznal jsem mnoho dětí, některé jsem křtil a potom i oddával. Jedna zajímavá příhoda: Jako tábor jsme dostali pochvalu od lesní správy, že jsme pomáhali hasit požár lesa. Nikdo ale neřekl, že ho způsobil kluk z našeho tábora :-).

Máš nějaké koníčky?

Oblíbená činnost – když se na mě někoho zeptá-

te, každý odpoví, že vaření. Rád bych na to odpověděl, že to není oblíbená činnost, ani koníček, to je životní nutnost, i když mě baví :-).

Málokdo ale ví, že jsem si před odchodem do důchodu koupil barvy a štětce a chtěl bych něco namalovat. Málokdo ví, že mým snem je stolní soustruh na dřevo a výroba různých užitečných věcí.

Máš nějakého svého nejlepšího přítele?

Je tím míněn jistě přítel mezi lidmi. Z řad věřících jednoho mladšího kolegu a z řad nevěřících jednoho bývalého spolupracovníka, bývalého komunistu.

Jaké je tvoje největší přání?

Moje největší přání je být ještě užitečný a nepřekážet. Přál jsem si, abych zase mohl bez bolesti chodit. To se mi díky Bohu a šikovným doktorům splnilo. Stáří ani smrti se nebojím.

Kdyby se tě Ježíš Kristus zeptal, co od něj žádáš, co bys mu odpověděl?

Chci být na věky s Tebou.

At' se ti to vyplní, Bohouši! Moc děkuji za tvoje upřímné odpovědi.

HANA KÁBRTOVÁ

Nepostradatelný kamarád

„Tvá láska mi přinesla velkou radost a povzbuzení, protože jsi potěšil srdce věřících, bratře.“ (Filem 6)

Je tomu již skoro 44 let, co jsem potkal jednoho veselého mladíka. Přesně vím, kde a jak se odehrálo toto naše první setkání. Přijel jsem v září roku 1973 poprvé v životě do Sokolova jako mladý kazatel, abych se seznámil se svým prvním sborem. S Gustou Činčalou jsme se zastavili u budovy ředitelství HDB, kde Bohouš pracoval, aby mi ho představil. Zastihli jsme ho stát vedle velké rudé pěticípé hvězdy, kterou zrovna měli instalovat na střechu domu. Při pozdravu jsem mu řekl, že asi nebudeme kamarádi, když takové hvězdy bude montovat. Všichni jsme se tomu zasmáli – ale byl jsem špatným prorokem.

Bohouš se stal pro mne během mého působení v Sokolově nakonec nepostradatelným kamarádem. Takřka denně se vracel z práce namísto domů přímo k nám na Kraslickou, aby mi pomáhal s rekonstrukcí domu a stavbou modlitebny. Častokrát se mnou pracoval až dlouho do noci. Stal se pro mne obrovským příkladem praktické víry a obětavosti. Je člověkem činu. Rád vzpomínám na jeho veselou povahu, na jeho písničky s kytarou, kdy probouzel nadšení a radost celé mládeže i sboru. Dokázal nás nejen často rozesmát, ale i pěkně rozplakat.

Třeba když přednášel báseň ke dni matek „Kytička fialek“ anebo při zpěvu písně „když jako marnotratný syn jsem z domu odešel, že krvácelo srdce jí, já tenkrát nevěděl“.

Nikdy jsem nevěřil, že v životě nastanou události, které můžete prožít vícekrát. Mně se to podařilo. Naše životní cesty s Bohoušem se překvapivě znovu setkávaly. Byl jsem v Plzni, když byl Bohouš povolán do práce kazatele také do plzeňského sboru. Pracovali jsme spolu, bydleli jsme v jednom domě, zažili jsme mnoho krásných a nezapomenutelných chvil. Teď už to nebyly jen převážně stavební práce jako Sokolově, ale měli jsme možnost prožít si a vychutnat to ježíšovské vyslání učedníků do misijní práce ve dvojici. A byl to zase ten obětavý kamarád...

A potom po několika letech opět jsme se ještě jednou znovu setkali jako blízcí spolupracovníci. Bylo to v kanceláři českého sdružení sborů v Praze, kde jsme vedle sebe prožili mnoho pozeňnaných let. A co pro nás Pán Bůh ještě přichystal? Bohouši, zase se někde naše životní cesty setkají? Setkají se znovu? Já věřím, že ano. Určitě se setkají! Vždyť: „Jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (Fil 1,6)

JOŽKA BAJUSZ

Bohouš McMurphy

Znáte tu scénu z Formanova filmu Přelet nad kukaččím hnízdem, kdy pacienti v psychiatrické léčebně očekávají návrat po elektrošocích jednoho z nich, veselého chlapíka McMurphyho, který bláznovství předstírá, aby se vyhnul vězení? Když přijde, zdá se, že se doktorům podařilo z něj udělat nemyslné trosku. Teprve když se rozchechtá, tak se všichni uklidní. Přesně tohle jsem nedávno prožil s Bohoušem. Šel jsem za ním do nemocnice ve Střešovicích, kde byl operován s páteří. Vstoupil jsem do pokoje a na posteli sténal můj přítel Bohouš. Jeho nepřítomný pohled mi rval srdce. Soucitně se k němu skláním, beru ho za ruku, snažím se ho potěšit a povzbudit, když tu se najednou rozchechtá. To byla úleva! Ani chvíli po operaci neztratil smysl pro humor. Mám Bohouše rád, je to můj přítel a kamarád, kterému říkám „strejdo“, i když ho spíše beru jako tátu. Někdy o něm napíšu knihu úžasných historek. Určitě v ní budou zážitky a vyprávění o panu Nováčkovi, jeho kolegovi z údržby, a pak také o vyšetřování na sborovém dětském táboře na Šumavě, kde jsme s Pavlem Hricem, coby dětští účastníci, ukradli tehdy vzácnou Nutellu a celou ji snědli a Bohouš s Jožkou Bajuszem vyřkli laskavý ortel. Nikdy Ti to Bohouši nezapomenu.

PAVEL ZVOLÁNEK 7

AKCE V BŘEZNU

Není-li uvedeno jinak, koná se akce v Modlitebně církve adventistů v Sokolově na Šenvertu, Kraslické ulici 14

KAŽDÉ PONDĚLÍ A STŘEDU 14:00
Nácvik duchovních písní s dětmi, vede Luboš Olah, 16:00 Biblická hodina a zkouška romské skupiny Boží cesta

KAŽDÝ ČTVRTEK 18:00 Nácvik zpěvu s Hedou Bauerovou

KAŽDÝ PÁTEK 15:30 Příprava hudebníků, zpěváků a účinkujících na romskou bohoslužbu, 17:30 Studium Bible s Kábrtovými: Kdo hledá, najde

SOBOTA 4.3. 9:30 Sobotní škola: Duch svatý a církve, 11:00 Společná slavnost Večeře Páně s Martinem Lindtnerem, 12:30 Výroční sborové shromáždění, 13:00 Posezení u prostřeného stolu

ÚTERÝ 7.3. 18:00 Modlitební setkání u Olahových, N. Sedlo, Příčná 485

ČTVRTEK 9.3. 17:30 Chvála hledání - úvod do Bible s Tomášem Kábrtem v Městské knihovně Chodov

SOBOTA 10.3. 9:30 Sobotní škola: Duch svatý, Boží slovo a modlitba, 11:00 Kázání Františka Byrtuse, 14:00 Bohoslužba s romskou skupinou Boží cesta a Tomášem Kábrtem

ÚTERÝ 14.3. 17:00 Dějiny napsané dopředu? - Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem v Městské knihovně Loket

SOBOTA 18.3. Výprava mládeže na Akci Anděl v Praze na téma „Žij!“ k zahájení církevního Modlitebního týdne mládeže 2017

SOBOTA 18.3. 9:30 Sobotní škola: Zarmucování a odmítání Ducha svatého, 11:00 Kázání Aleny Novákové, 14:00 Bohoslužba s romskou skupinou Boží cesta a Hanou Kábrtovou, 17:00 Setkání rodin na téma Křesťanský domov - více informací u I. Látalové a M. Lindtnera

SOBOTA 18.3. 15:00 Madagaskar - ostrov lemurů, chameleonů a baobabů - přednáška Jiřího Bauera v modlitebně v Chebu. Mánesova 7

ÚTERÝ 21.3. 18 h Modlitební setkání v restauraci Milušky Malíkové Mlsná zátoka v ulici J. K. Tyla 275 dole

SOBOTA 25.3. 9:30 Sobotní škola: Dílo Ducha svatého, 11:00 Kázání Hany Kábrtové, 14:00 Bohoslužba s romskou skupinou Boží cesta a Bohuslavem Zámečnickem

ČTVRTEK 30.3. 18:00 Setkání výboru sboru

PÁTEK 31.3. 20:00 Popírání holocaustu, britsko-americký film Micka Jacksona v kině Alfa Sokolov podle skutečného soudního sporu historiků Deborah E. Lipstadtové a Davida Irvinga, k němuž došlo v roce 2000

Více na [//sokolov.casd.cz](http://sokolov.casd.cz)

PŘIPRAVUJEME:

SOBOTA 1.4. 12:30 Zahájení voleb nových činovníků sboru

7. - 9.4. Výprava dětí na poznávací terénní hru Plzeňská pečeť

12.-14. 5. Výprava dětí na bojovku Robinzonáda v severních Čechách